

prima instanță - (Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău) O. Parfeni
instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) A. Bostan, V. Negru, A. Pahopol

ÎNCHEIERE

20 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadî
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Serghei Mocanu,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Serghei Mocanu
împotriva Ministerului Justiției cu privire la constatarea faptului încălcării dreptului la
executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și repararea prejudiciului moral,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2017, prin care s-a
respins apelul declarat de Serghei Mocanu și s-a menținut hotărârea Judecătoriei
Buiucani, municipiul Chișinău din 20 octombrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 28 iulie 2016 Serghei Mocanu a înaintat cerere de chemare în judecată
împotriva Ministerului Justiției, prin care a solicitat constatarea încălcării dreptului la
executarea în termen rezonabil a hotărârii Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău nr. 2-
1804/2007 din 22 iunie 2007 pentru perioada 15 august 2011 - 05 iulie 2016 și încasarea
sumei de 3 000 euro din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului
Finanțelor, cu titlu de despăgubire a prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a indicat că, prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun.
Chișinău din 22 iunie 2007, irevocabilă din 07 iulie 2007, s-a admis acțiunea înaintată de
el și s-a dispusă încasarea de la Alexandru Mirgorodski a sumei de 3 460 lei cu titlu de
despăgubire a prejudiciului material și 6 920 lei a prejudiciului moral, iar în total a sumei
în mărime de 10 380 lei.

În temeiul hotărârii menționate, la 18 iulie 2007, a depus spre executare silită la
Oficiul de Executare Rîșcani titlul executoriu, care însă a rămas neexecutat până la
moment, deși art. 63 din Codul de executare, până la operarea modificărilor din 09 iulie
2010, prevedea că termenul de executare a documentelor executorii este de 90 de zile.

Astfel, reclamantul invocă că urmare a neexecutării în termen rezonabil a hotărârii
judecătorești, i-a fost cauzat un prejudiciul moral estimat în mărime de 3 000 euro.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 20 octombrie 2016
cererea de chemare în judecată înaintată de Serghei Mocanu împotriva Ministerului
Justiției cu privire la constatarea faptului încălcării dreptului la executarea în termen

rezonabil a hotărîrii judecătorești și repararea prejudiciului moral s-a respins ca neîntemeiată.

La 28 octombrie 2016 Serghei Mocanu a contestat cu apel hotărârea primei instanțe, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 31 ianuarie 2017 s-a respins apelul declarat de Serghei Mocanu și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 20 octombrie 2016.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la 27 iunie 2017, Serghei Mocanu a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărîrii instanței de fond și deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului a invocat că instanțele de judecată au încălcat și aplicat greșit normele de drept material și anume, abuziv au respins cererea de chemare în judecată prin ce au neglijat situația de fapt a speței și legislația pertinentă aplicabilă în litigiul dedus judecății.

Astfel, susține că instanța de fond urma să examineze dacă măsurile aplicate de către autorități în cazul de față au fost adecvate și suficiente.

Totodată, consideră că examinarea pricinii în ordine de apel a avut loc în mod arbitrar, incomplet și evaziv, deoarece soluția instanței de apel, nu întrunește condițiile unui proces echitabil în sensul art. 6 CEDO, având în vedere faptul că această soluție nu este motivată.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, având în vedere că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată în adresa părților la 15 februarie 2017, iar la materialele dosarului lipsește dovada legală de recepționare a acesteia, recursul înaintat de către Serghei Mocanu la 27 iunie 2017 se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Serghei Mocanu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Serghei Mocanu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului

Valentina Clevadî

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari